

Station til Boulevarden og gøre Regning paa, at Københavnerne gaar eller kører derned. En meget stor Del vil simpelthen køre udenom og benytte Sporvognene i Stedet for Banen.

Og vil man saa tænke paa en Ting til. Det sker hyppigt, at Familier har Barnevogne med, og at Konen trækker af med en Flok Smaa børn. Hvad vil en saadan Familie gøre? Den vil ikke holde af at tage med Sporvognen til Boulevardbanen, men enten gøre saaledes, som jeg lige har nævnt, eller komme i Tanker om, at ikke ret langt borte ligger en Station til en Privatbane, Slingerup-Banen, som fører ud til de smukke Skove omkring Frederiksdal og Farum. Selvfølgelig vil denne Bane, som allerede har en stor Trafik, vinde overordentlig ved, at Statsbanerne nedlægger Nørrebros Station; Folk vil benytte den mere. Og det kan igen være et kønt Formaal at bringe Slingerup-Banen til at betale sig bedre; men det kan dog umuligt være god Statsbanepolitik, naar Staten er næringsdrivende, at drive Folk fra egne Baner over til en Privatbane som Slingerup-Banen. Det kan vel heller ikke være Statens Hensigt at benytte sin Stilling som Monopolhaver til at nægte yderligere Forbedringer af Kommunikationsmidlerne dér, hvor den ikke selv vil fremme dem. Men hvad er da naturligere, end at Slingerupbanen, hvis Forholdene udvikler sig, som jeg siger, fører en Gren fra Vangede Station over ad Jægersborg eller Dyrehaven til, hvilket vil blive en fortræffelig Linie? Hvis man ikke vil hindre det, saaledes som man i sin Tid vilde nægte Tilladelse til at bygge en elektrisk Bane fra Aarhus til Randers, fordi Staten havde en Jernbanelinie dér, hvis man alssaa ikke vil misbruge Statens Monopol paa den Maade, saa vil Folk søge at tilfredsstille deres Udflytstrang ad andre Veje end ved Statsbanerne, og Resultatet vil blive Tab for Statskassen og ikke Vinding.

Det er disse Betragtninger, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa, og yderligere vil jeg sige, at Trafikken paa Nørrebros Station er slet ikke saa ringe. Alle kender denne Station. Det er en Station med meget primitiv Indretning, hvor man tidt har stort Besvær med at komme med Banen, fordi Vognene er fyldte inde fra København, og der ikke altid er sørget for tilstrækkelig Plads. Forholdene er vel saa ugunstige, som de godt kan være i en stor By; men Forholdet er ikke desto mindre dette, at i den sidste Opgørelse fra Stats-

banerne, den for 1912—13, staar Nørrebros Station som Nr. 8, hvad Persontrafik angaar, nemlig med 352,000 Personer. Disse 352,000 har dog ikke givet saa stor en Indtægt, idet det har været forholdsvis billige Billetter, de har benyttet; selve Persontrafikken har kun givet 106,000 Kr. i Indtægt. Jeg skal lade Godstrafikken ude af Betragtning; for det er ikke saa lige en Sag at sige, hvordan det vil gaa med den, naar Stationen forsvinder, om der vil blive Tab paa det Omraade.

Man mente i sin Tid at spare ved at undlade at bruge de 4 Mill. Kr. — men det var jo for Resten ikke 4 Mill. Kr., Staten selv skulde anvende. Jeg opfattede den højtærede Ministers Ytringer som spøgefulde, naar han mente, at det vilde være ønskeligt, om jeg kunde skaffe Bidrag fra Kommunerne, thi endnu havde de ikke givet deres Underskrift derpaa. I Virkeligheden sagde Ministeren dog, og deri har han Ret, at det, der var forudsat, vilde Kommunerne give, ja maaske endogsaa mere, og naar da de to Kommuner, Frederiksberg og København, bidrog hver 1 Mill. af de 4 Mill. Kr., vilde Staten den Gang kun have haft en Udgift af 2 Mill. Kr. En Forrentning af 2 Mill. med 4 pCt. vilde give 80,000 Kr.; men jeg er ganske overbevist om, at af de 352,000 Mennesker, som nu rejser over Nørrebro, vil saa mange forlade Statsbanerne og gaa andre Veje, saaledes som jeg har antydnet, at Staten vil tabe mere end Renten af 2 Mill. Det er da i Virkeligheden ikke nogen fornuftig Sparsomhed, der i sin Tid har ført til Nægtelsen af denne Bevilling, men en ganske ufornuftig Betragtning af Staten som næringsdrivende.

Nu sagde den højtærede Minister ganske vist, at da man ikke i sin Tid, den Gang Planen var færdig, fulgte den og gennemførte denne Ringbane, er der siden sket saa mange Forandringer, at Omkostningerne i Stedet for 4 Mill. vil blive 8 Mill. Kr. Jeg vil her indskyde den Bemærkning, at naar det er Tilfældet, og Ministeren kan dokumentere det — jeg formoder, at hans Dokumentation er uomstødelig —, er det for mig et endnu mere skrigende Vidnesbyrd end mange andre om, hvor uforstandigt det er, at en stor næringsdrivende Institution styres af en lovgivende Forsamling, som ikke er interesseret i og ikke har Forudsætninger for at drive Næring. Hvis det nu gaar saaledes, som Ministeren sagde, saa viser det, hvad den Sparsomhed at nægte de 4 Millioner har kostet, for man vil da ganske sikkert